

Forsonlighed gældende i hele Forsamlingen. Selv Vilh. Pram viste sig ingenlunde helt ufølsom for den tiltænkte Opmærksomhed af en af Statskupets Mænd. I en Kres af sine Tilhængere lod han en Ytring falde om, at den Minister i hvert Fald syntes at vide, hvad han skyldte sin Stilling som Kirkens officielle Tilsynsmand; og fra alle Sider var man enig om, at det ikke mindst nu var magtpaaliggende at gennemføre en yærdig og fuldkommen saglig Forhandling af de foreliggende Spørgsmaal og fremfor alt at undgaa al personlig Strid og unødigt Ophidselse.

I denne Forbindelse beskæftigede man sig ogsaa med Spørgsmaalet om Emanuel Hansted. Man mente nemlig at vide, at han skulde have isinde at tage Ordet ved et af Diskussionsmøderne, hvad man helst saae forhindret for ikke at risikere Skandale. Det var nemlig nu fastslaaet som en Kendsgerning, at den stakkels Mand var uhelbredeligt sindssyg; man vidste, at hans Fader endelig havde sat sig i Bevægelse for at faa ham erklæret umyndig og indlagt paa et Sinds-sygehospital. Alligevel indsaae man det farlige ved rentud at forbyde hans Optræden. En saadan Fremgangsmaade vilde let kunne bidrage til yderligere at opbringe hans stakkels enfoldige Tilhængere her paa Egnen og forhøje Glansen af den Helgenglorie, som disse forvildede Mennesker havde lagt om hans syge Hoved. Det lod sig nemlig ikke nægte, at det Røre, han havde skabt, i den sidste Tid havde grebet stærkt om sig. Ikke alene hele „Lejets“ fattige Fiskerbefolkning men ogsaa adskillige af Sandinges egne Bønder havde ladet sig rive med af Bevægelsen og saae ligefrem i ham den forventede Messias. Man blev derfor enig om at lade som ingenting og give ham Lov til at udtale sig, dersom han forlangte det, og kun skride ind i Tilfælde af, at han ved Ord eller Adfærd ligefrem vakte Forargelse.